

ningstiden være Varigheden af den Rotation, der nu følges. (Stemmer: Det er 8 Aar!) Saa maa det være 8 Aar. Ved Forpagtningkontrakten kunde der ogsaa tages Hensyn til Fremtiden, navnlig saaledes, at Finantsministeren kunde være istand til at have solgt, naar Forpagtningstiden er omme. Det er den eneste Maade, hvorpaa Staten, saavidt jeg kan skjønne, vilde undgaa noget væsentligt Tab. Skal der først sælges, efterat Forpagtningkontrakten er udløben, vil der ganske vist, som fremhævet af den høitærede Finantsminister, fremkomme ganske betydelige Tab. Jeg tror, at efter de Ytringer, den høitærede Minister har ladet falde, har man Grund til at antage, at han ikke er uvenlig stemt for Sagen, saaledes som den her er foreslaaet ordnet, og naar han ikke er det, tror jeg, at man paa den anden Side ogsaa skulde give ham en lille Smule Frihed til at handle, som han finder det hensigtsmæssigst baade overfor Kjøberne og overfor Statskassen, naar den Tid kommer. Jeg skal derfor tilraade at stemme for det subsidiære Forslag.

Berg: Det blev fra det ærede Mindretals Side nævnt som en Grund imod vort principale Forslag, at der skulde indkøbes Besætning. Efter Konditionernes § 3 visser det sig nu, at der kan overdrages en Besætning, som altsaa maa tilhøre Staten, af en c. 200 Kreaturer, deriblandt 170 Meierikøer. Besætningen er saaledes i alt væsentligt Statens, gaaet i Arv fra Forpagter til Forpagter. Men den Ulyselighed, om man af Hensyn til en Egn havde foreløbig anbragt 50,000 Kr. eller, som jeg mener, noget Mere i en Besætning, som mulig kunde give en Smule Tab ved Afhændelse, men mulig ogsaa give væsentlig Fordel, kunde neppe være afstrækkende for Nogen, der overhovedet vil gaa den Vej. Den Beregning, der blev opstillet af vor ærede Kollega fra hinsides Atlanterhavet (Stürup) efter hans agraromiske Erfaring fra Sydamerika, at man maa regne et Tab af $\frac{1}{10}$ af Besætningen for hvert Aar, man driver sin Gaard, tror jeg ikke er rigtig. Der er jo Forandringer i Besættningens Værdi fra det ene Aar til det andet. Værdien kan voxe og dale og det uafhængig af selve Markedsprisen. Det kommer jo an paa, hvorledes Alderen er af den Besætning, man har (Stürup: Den skal holdes vedlige.) De allerfleste Landbrugere holde jo Besætningen vedlige ved Opdrætning, og de kunne altsaa ikke siges at offre 10 pCt. om Aaret paa at holde den vedlige. Dette ligger imidlertid temmelig langt borte fra Sagen. Den høitærede Finantsminister havde mange Grunde imod at gaa ind paa Uendingsforslaget under Nr. 1. Han siger saaledes: Hvorfor have de Folk ikke udtalt den Betragtning tidligt? Jeg veed det ikke.

Jeg lever temmelig neutralt overfor Bevægelser af enhver Art i Nordsjælland; men jeg har hørt Flere sige, at man har ventet paa en tredje Auktion. Mange have sagt mig, at de have gaaet i den Indbildning eller den Tro, at der skulde komme en tredje Auktion. Det er meget muligt, at det er uberettiget fra de Vedkommendes Side, at de have troet det. Det er muligt, at der i Bekjendtgørelsen om 2den Auktion har staaet, at det var en endelig Auktion. Forøvrigt er man jo vant til, at der staaer: Sidste Auktion, derefter absolut sidste Bort salg og endelig for anden Gang absolut sidste Bort salg, saa at Folk ikke stole saa nøie paa disse sidste Bort salg i Bekjendtgørelserne. De sige gjerne: Sidst er aldrig sidst. Saaledes er det gaaet ind i den almindelige Opfattelse, at der vilde komme en 3die Auktion. Dernæst siger den høitærede Minister, at han skal lægge sin Plan efter 600,000 Kroner; men han angav at være naaet dertil derved, at han regner Udgifterne for Statskassen til Bygningernes aarlige Vedligeholdelse til 282 Kr. Det er en Feilregning. Den høitærede Minister veed meget godt, at de Bygninger, der staa, ikke kunne tjene denne Aulsgaard ved Hjælp af 282 Kr. aarlig; det vil koste meget mere aarlig. Saaledes vil det Udbytte, Ministeren har beregnet, gaa ned. Dernæst siger den høitærede Finantsminister, at han forundrer sig over den ringe Lyst til disse smaa Parceller. Naar der med Hensyn hertil er klaget over Bekjendtgørelsesmaaden for Auktionerne paa disse Eiendomme, tror jeg ikke, at Klagernes i dette Tilfælde ere særlig begrundede. Første Auktion var ganske vist noget smaat bekjendtgjort — ikke engang i alle nordsjællandske Blade, — men 2den Auktion var bekjendtgjort i de kjøbenhavnske Blade, saavidt jeg veed i dem alle — det skulde undre mig, om det ikke skete i dem alle, da den ogsaa skete i et kjøbenhavnsk Benstrebblad — og ligeledes i alle nordsjællandske Blade. Det var altsaa lagt an paa Folk hist og her ude fra, paa hele den store Masse og paa Befolkningen i Nordsjælland. Jeg tror altsaa, med Hensyn til Bekjendtgørelsen var der, forsaavidt den er udgaaet ved Impuls fra vedkommende Embedsmand, Amtsforvalteren, gaaet upolitisk frem. Det er ikke saaledes i Almindelighed Tilfældet med Finantsministeriets Embedsmænd, men det var Tilfældet med Bekjendtgørelsen angaaende den sidste Auktion. Man var der gaaet den Vej, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) taler om, nemlig ikke at holde sig til den politiske Side. Der kan altsaa, som jeg tror, ikke siges noget Væsentligt derimod; men den høitærede Minister veed, at der har været tre daarlige Aar for Landboerne og at det sjerde taalelige Aar ingenlunde har kunnet bøde paa de